

VILKMERGĖS KULTŪROS LOPŠYS

Metų sukaktys

Sukanka 50 metų, kai 1970 m. gegužės 23 d. Ukmergėje gimė Rima Petronytė-Bražėnienė, krepšininkė, Ukmergės sporto mokyklos auklėtinė, buvusi Lietuvos moterų rinktinės žaidėja, Lietuvos ir Europos moterų krepšinio čempionė.

○○○

Sukanka 75 metai, kai 1945 gegužės 29 d. Ukmergėje gimė Evaldas Nekrašas, filosofas, politologas, habilituotas humanitarinių mokslų daktaras, profesorius, Lietuvos MA narys. Daugelio mokslinių publikacijų, knygų autorius.

○○○

Sukanka 125 metai, kai 1895 m. gegužės 31 d. Valtūnų kaime, Žemaitkiemio valsčiuje, gimė Feliksas Kapočius, kunigas kanauninkas. Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios statytojas. Mirė 1971 m. liepos 12 d. Čikagoje. Palaikai perlaidoti Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios kolumbariume.

Ukmergės Vlodo Šlaito viešosios bibliotekos inf.

Galerija garsina ukmergiškius menininkus

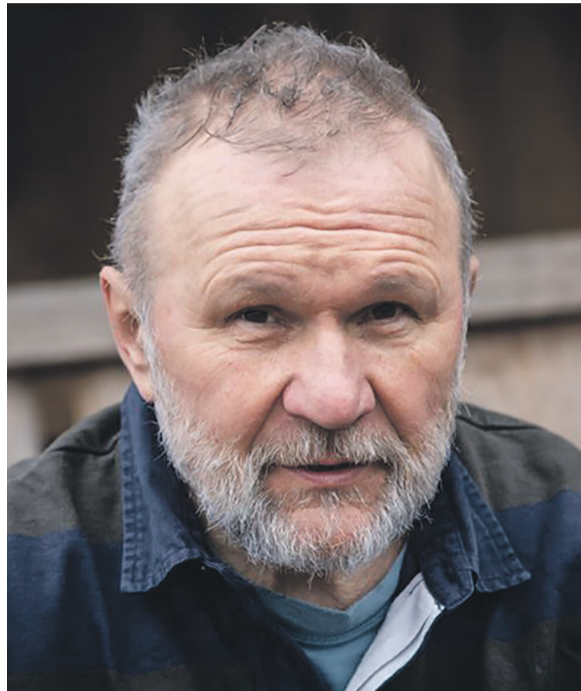

Nominacija skirta „Vilkašmėgė“ galerijos kuratoriams Oksanai Judakovai ir Arūnui Kulikauskui.

Daiva ZIMBLIENĖ

Rajono savivaldybės atstovė spaudai

Ukmergės rajono savivaldybės tarybos sprendimu geriausio 2019 metų kūrybinio projekto nominacija skirta

Nuotraukos iš O. Judakovos asmeninio albumo

fotografijų parodą. Nominantai bus apdovanoti skulptoriaus H. Orakausko skulptūrėlės „Sveikinu“ replika.

„Vilkašmėgė“ galerija prieš trejus metus įkurta tuometiniame

Ukmergės turizmo ir verslo informacijos centre. Įkūrėjai dirba savanoriškais pagrindais. Jie yra įsteigę viešąją įtaigą „Trys kaimai“.

„Galerijos kryptis – rodyti profesionalų meną. Profesionalumą matuojame ne tik pagal formalųjį išsilavinimą, bet ir pagal kūrybos gylį, pasišventimą bei ieškojimus. Todėl čia pamatysite ne tik Lietuvoje žinomų menininkų, savo srities meistrų, bet ir niekam nežinomų, meno nestudijavusių, tačiau kūrybai pasišventusių kūrėjų parodas.

Turime ir vieną tradicinę parodą. Tai kiekvieną pavasarį rengiama Ukmergės meno mokyklos Dailės skyriaus moksleivių paroda iš mokyklos fondų. Manome, kad ši nedidelė bendruomenė yra labai svarbi miesto kultūriniame gyvenime, o jos per metus sukaupti fondai – tikri kūrybos lobiai“, – sakė O. Judakova.

„Vilkašmėgė“ galerija dukart dalyvavo tarptautinėje šiuolaikinio meno mugėje „ArtVilnius“, kuri vyksta pirmąjį birželio mėnesio savaitgalį „Litexpo“ parodų centre Vilniuje.

Nukelta į 8 p.

Miesto savivaldos istorija

Ukmergė turi įdomią ir prasmingą istoriją.

Gedimino Nemunaičio nuotr.

Raimondas RAMANAUSKAS

Kada pirmą kartą Magdeburgo teises gavo Ukmergė, tiksliai nežinoma. Kai kurie šaltiniai teigia, kad XV a., kiti teigia, kad XVI a. pradžioje Magdeburgo teises miestui suteikė Zygmantas Senasis. Jokių tai patvirtinančių dokumentų neišliko. Tačiau yra netiesioginis patvirtinimas, kad miestas tokias teises turėjo. Tai iš Lietuvos metrikos (svarbiausių LDK dokumentų rinkinio) paimti Zygmanto Augusto privilegijų nuorašai apie bajorų brolių Petro Miklaševskio 1561 balandžio 16 d. ir Jono Miklaševskio (po Petro mirties) 1563 spalio 7 d. paskyrimus Ukmergės vaitais.

Vaitas – tai Magdeburgo miesto magistro galva. Už tokių pareigų ėjimą Miklaševskiams skiriamas laisvas nuo mokesčių žemės valakas (21 ha) ir karčema, laisva nuo kapščižnos (specialaus mokesčio už degtinės gamybą ir pardavinėjimą).

***

Nežinia kokiomis aplinkybėmis ir kada miestas prarado Magdeburgo teises. XVIII a. miestas tapo pavaldus seniūnijai (seniūnija – didžiajam kunigaikščiui priklausantis dvaras, atiduotas valdyti ke-

leriems metams ar iki gyvos galvos valdytojui seniūnui už paslaugas didžiajam kunigaikščiui).

Ukmergės seniūnija buvo teisinga. Ją seniūnas gaudavo valdyti už tai, kad teisėjaudavo Ukmergės pavieto pilies teisme, nagrinėjusiame bajorų baudžiamąsias bylas. Ukmergės seniūnijai be miesto priklausė ir Kurėnų, Kadrenų, Janušų, Šalkavos ir kiti kaimai. Šios seniūnijos inventoriuje (priklausančios žemės prievolių sąrašas) pasakyta: „Miestiečiai tenedrišta valakų žemės, margų pievų, pasatų be dvaro vyresnybės sutikimo parduoti, užstatyti, pakeisti nei dovanoti, nes tokia jų neteisėta veikla nebus pripažinta.“ Taigi, visi Ukmergės miesto gyventojai „priklauso dvaro jurisdikcijai. Jokių cechų, amatų negali būti“.

XVIII a. antroje pusėje Magdeburgo teisių neteko visi Lietuvos miestai, išskyrus Vilnių, Kauną ir Trakus. Prasidėjo miestiečių konfliktai su dvarų savininkais ir valdytojais. Nuo 1764 m. Ukmergės seniūnu tapęs J. Eperješas atiminėjo iš miestiečių žemės sklypus, griovė pastatus ir statė dvaro karčemas, jungė miestiečių pievas

prie dvaro, vertė miestiečius eiti lažą bei mokėti činšą.

***

Miestiečiai pradėjo prieš seniūną teismo procesą. 1765 m. gruodžio 14 d. LDK asesorių teismas (Aukščiausiasis apeliacinis teismas) savo sprendime paliepė „kad Ukmergės seniūnas tų miestiečių neprievartautų, mokesčių daugiau negu priklausau pagal teisybę nerinktų, vykdyti nepriklausančių prievolių neverstų“. Šį gana kompromisinį sprendimą ukmergiškiai išsiaiškino savo naudai ir apsiginklavę visiškai atsisakė klausyti dvaro. Gąsdino: „Nedrišk, pone, činšo rinkti ir egzekucijų vykdyti, nes ne vienam galą padarysime.“ Seniūnui teko padaryti miestiečiams nuolaidų.

Nuo 1781 m. seniūniją ėmė valdyti Ignas Marikonis, kuris pasak ukmergiškių, juos „pradėjo vėl apsinkinti nepaprastais mokesčiais ir prievarta“. Pagal 1784 metų inventorių, be mokesčio seniūnui, miestiečiai dar turėjo savo sąskaita statyti ir taisyti keltą ir tiltus per Šventąją, rugiapjūtės metu po dvi dienas per savaitę eiti dirbti į dvarą, prižiūrėti seniūnijos sienas, eiti

naktinę sargybą ir t. t.

***

XVIII a. pabaigoje Lietuvos–Lenkijos valstybėje prasidėjo didelės reformos, kurių tikslas buvo sustiprinti pakrikusią valstybę, pakeisti jos santvarką bei išsivaduoti ir Rusijos įtakos. Reformas vykdė Ketverių Metų Seimas (1788–1792). Tarp Seimo priimtų nutarimų buvo ir 1791 m. balandžio 18 d. miestų įstatymas, pagal kurį miestai gavo žemės nuosavybės teises, miestiečiai – asmens laisvę. Miestiečių teisės daugeliu atvejų buvo sulygintos su bajorų. Priėmus šį įstatymą, daugumai Lietuvos miestų buvo grąžintos Magdeburgo teisės.

Vos išgirdę apie šį įstatymą, aktyvesni ukmergiškiai ėmė veikti. Įstatymas buvo priimtas balandžio 18 d., o jau gegužės 24 d. ukmergiškiai „pagal šventą, pilną dorybę, žmogiškumo, gėrio dabartinio Seimo įstatymą „laisvais, sutartiniais ir vienbalsiais rinkimais“ išrinko miesto vaitu „vyrą žymios kilmės, dorybe ir visuotinės teisės žinojimu atžymėtą, be to, tikrai nuo amžių mūsų mieste žemę turintį Juzefą Kučevskį, karaliaus šambelioną“.

***

Išrinktam vaitui buvo suteiktas įgaliojimas „išsiaiškinimui visų mūsų miesto skriaudų ir išieškojimui iš miesto atimtos nuosavybės“. Po šiuo aktu pasirašė 100 miesto gyventojų. Prie 75 pavardžių rašto nemokančiųjų pridėti trys kryželiai. Vaito išrinkimo dokumentą užregistravę Vilniaus vaivadijos žemės teisme birželio 1 d., jau birželio 3-ąją ukmergiškiai kreipėsi su suplika (rašytiniu prašymu) į karalių Stanislovą Augustą ir Seimą dėl Magdeburgo teisių grąžinimo Ukmergei.

Suplikos originalas saugomas Lenkijoje, Liublino bibliotekos Lopacinskių archyve. Yra išlikęs ir suplikos nuorašas Ukmergės pavie-

to žemės teismo aktų knygoje. Supliką pasirašė 74 ukmergiškiai, 49 iš jų – neraštingi (prie pavardžių – trys kryželiai). Profesiją nurodė Tadas Gubrynavičius – laikrodininkas.

Atsakymo teko laukti beveik metus. Tačiau, dar nesulaukę teisių grąžinimo, ukmergiškiai iškėlė Vilniaus asesorių teisme (Aukščiausiajame Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės apeliaciniame teisme) bylą Ukmergės seniūnui I. Marikonui. Iš bylos matyti, kad 1792 metų pradžioje mieste jau veikė magistratas su visais pareigūnais, kurie galėjo būti tik Magdeburgo teises turinčiuose miestuose.

Tarp skundą padavusių miestiečių be vaito J. Kučevskio minimas burmistras Motiejus Kuncevičius, trys magistro tarėjai, 4 teisėjai, 4 suolininkai (miesto prisiekusiųjų teismo nariai) ir 5 cechų meistrai. Iškėlė bylą, ukmergiškiai reikalavo iš seniūno grąžinti užgrobta miesto žemę, „visus miesto piliečius išsaugoti miesto pavaldume“, uždrausti seniūno žmonėms naudotis „privartine valdžia miesto piliečiams“, panaikinti seniūnui mokamus mokesčius ir prievoles, pareikalauti, kad seniūnas grąžintų neteisėtai iš miesto surinktus pinigus, apmokėtų teismo išlaidas ir t. t. Byla nebuvo užbaigta. 1792 gegužės 22 dieną paskelbtas Magdeburgo teisių renovacijos (grąžinimo) aktas. Pasirašė jį Stanislovas Augustas – Lietuvos–Lenkijos karalius.

***

Karalius, ukmergiškių prašymo „maloniai palenkias“, pagal Seime nustatytą konstituciją, norėdamas įvesti Ukmergėje „gerbūvį ir tvarką, padidinti prekybą ir amatais užsiimančių žmonių skaičių, turint ir tą būtinumą, kad suteikus laisves miestams, visas kraštas prekyboje ir amatuose kiltų ir tuo būdu galingu ir turtingu, lygiu kitoms tautoms taptų“, suteikia Magdeburgo teises.

Nukelta į 8 p.

Galerija garsina ukmergiškius menininkus

Atkelta iš 7 p.

Pernai iš 55 tarptautinėje meno mugėje dalyvavusių galerijų tik kelios buvo iš Lietuvos regionų – tarp jų ir „Vilkamirgės“ galerija.

„Ne paslaptis, kad į Lietuvos meno istoriją patenka Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje verdančio meno pasaulio dalyviai. Regiono menininkui atsidurti joje yra mažai galimybių, nes regionuose nėra galerijų, kurios galėtų pristatyti menininkus toliau nei už rajono ribų.

Pernai „Vilkamirgės“ galerija „ArtVilnius“ mugėje pristatė jauną, savitą ir veržlų ukmergiškį menininką Tomą Tereką. Džiaugiamės galėję parodyti jo kūrybą plačiausiai auditorijai Lietuvoje. O taip pat tuo, kad beveik visus mugėje rodytus Tomo darbus įsigijo MO muziejus. Tai yra didelis įvertinimas jaunam menininkui“, – teigė galerijos kuratorė.

Mugėje rodyta Tomo nuotraukų koliažų serija buvo pristatyta gale-

rijoje Ukmergėje.

Kokia išliekamoji tokio projekto – dalyvavimo tarptautinėje meno mugėje – vertė? O. Judakova teigimu, jei menininko kūryba susidomi ir jo kūrinių įsigyja kolekcininkai, muziejai ar fondai, menininkui atsiranda reali galimybė atsidurti Lietuvos meno istorijoje.

„Šią mugę plačiai nušviečia visuomeninis transliuotojas – LRT televizija, pagrindinės Lietuvos žiniasklaidos priemonės, užsienio

kultūrinė spauda. Iš mugės tomis dienomis vyksta tiesioginės TV transliacijos, renkama geriausia galerija, geriausias menininkas, geriausias jaunas menininkas ir pan. Dalyvavimas tokio lygio renginyje reprezentuoja miesto kultūros lauko pajėgumą, prisideda prie jo žinomumo didinimo, gyventojų kūrybinės veiklos stimuliavimo, miestiečių vidinio pasididžiavimo savo gyvenama vieta skatinimo“, – sako O. Judakova.

Tiki, kad Ukmergės kraštas yra pajėgus užauginti ir subrandinti aukšto lygio menininkus. Tik juos reikia atrasti, įvertinti ir gebėti reprezentuoti.

Be T. Tereko minėtoje mugėje galerija „Vilkamirgė“ pristatė ir V. Bubelytės, M. Gabrėno, G. Liago, J. Meko, A. Baltėno, A. Kulikausko darbų kolekciją bei Dariaus Vaičekausko performansą.

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Miesto savivaldos istorija

Atkelta iš 7 p.

Pirmiausia pripažįstami laisvais visi piliečiai; tame mieste įsikūrę ir vėliau įsikurti galintys, o baudžiauninkams nepriklausantys. Tų miestiečių žemė pripažįstama jų paveldima nuosavybe. Karalius leidžia sudaryti miesto magistratą ir teismą – burmistrą, vaitą, arėjus, suolininkus, sindiką (cechų seniūną) ir kasininką kitų privilegijuotų miestų pavyzdžiu rinkti.

Visi miesto gyventojai, kokio bebūtų rango, profesijos ar amato, turi būti pavaldūs tik miesto jurisdikcijai ir magistrui. Miesto pilietis „jokiose bylose ar dėl žemės sklypų, ar dėl asmeninių priežasčių kilusiose“ neturi atsakyti prieš joki kitą teismą, o tik „prieš tame mieste gyvenančių piliečių išrinktą teismą turi stoti“.

Jei kas nors Ukmergės teismo sprendimu laiko save nuskriaustu, leidžiama apeliuoti į LDK asesorijų teismą. Karalius leido turgaus aikštėje pastatyti rotušę posėdžiams ir miesto teismams, o tinkamose vietose įrengti parduotuves, skerdyklą ir plytinę „miesto naudai“.

Rotušė nebuvo pastatyta, vėliau patalpos buvo nuomojamos privačiuose namuose. Karalius tam, kad „minėtas miestas kaip teismo, taip ir miesto valdymo reikaluose tikrą pagarbą jaustų“, suteikė herbą bei „visas kitas teises, laisves ir apsaugą, kaip iš krašto įstatymų (...), taip ir iš miestietiškos Magdeburgo teisės išplaukiančias“ ir „didesniam patikimumui“ diplomą liepia patvirtinti LDK antspaudu.

Dokumento originalas neišliko, tačiau yra jo nuorašai Lietuvos Me-

trikoje ir Ukmergės pavieto žemės teismo aktų knygoje. Šios privilegijos suteikimo data yra skelbiama miesto savivaldybės įkūrimo data.

***

Deja, ši privilegija praktiškai niekada neįsigaliojo. Lietuvos–Lenkijos valstybėje vykdomų reformų priešinkai susivienijo į Targovicos konfederaciją bei pasikvietė pagalbon Rusijos kariuomenę.

Ukmergės Magdeburgo teisių privilegija buvo paskelbta gegužės 22 d., o birželio ir liepos mėnesiais konfederatai ir Rusijos kariuomenė užgrobė valdžią. Kūrėsi pavietų konfederacijos vietose. Ukmergės pavieto konfederacijos aktas buvo paskelbtas 1792 liepos 16 dieną. Jos vadu – maršalka – tapo Ukmergės pavieto žemės teismo teisėjas Juozapas Stoppenas.

Akte Ukmergės konfederatai pasisakė prieš karaliaus valdžios sustiprinimą, Seimą ir prieš miestiečių teises. 1794 metais pralai-

mėjus T. Kosciuškos sukilimą, Lietuva buvo prijungta prie Rusijos ir visi miestai palaipsniui neteko Magdeburgo teisių.

Ukmergė 1794 metų pabaigoje buvo paskelbta esanti Ukmergės seniūno I. Marikonio priklausomybėje. Išvaikytas miesto magistratas, o tuometinis vaitas Jokūbas Čiževskis bei magistro raštininkas Petrusėvičius buvo įkalinti.

***

Tačiau ukmergiškiai neketino taip lengvai atsisakyti savivaldos. Daugiau kaip 40 metų tęsėsi bylinėjimas dėl miesto atskyrimo nuo seniūnijos. Jo metu kelis kartus miestiečiai buvo atsakę vykdyti prievoles bei mokėti mokesčius seniūnui Marikonui ir jo įpėdinams. Ukmergiškiai su prašymais dėl savivaldos ne kartą kreipėsi ne tik į Vilniaus gubernijos valdybą, Vilniaus generalgubernatorių, bet ir į Rusijos vidaus reikalų ir finansų

ministrus bei carus (nuo Jekaterinos II iki Nikolajaus II).

Atmetus vieną prašymą netrukus pasirodė kitas. Pagrindinis argumentas visuose prašymuose ir buvo 1792 metais gautos Magdeburgo teisės. Cariniams valdininkams taip ir nepavyko įtikinti miestiečių, kad jos negalioja. Kiekviename naujame prašyme 1792 metų privilegija būdavo minima iš naujo, miestiečiai skelbdavo save laisvais, o žemę – savo nuosavybe. Pagaliau net pats Vilniaus generalgubernatorius tarpininkavo savivaldos suteikimui, nes, pasak jo, „labai nepatogu, kad apskrities miestas toliau liktų piva-taus asmens žinioje“.

1837 metais miestas buvo atskirtas nuo seniūnijos ir tapo savarankišku.

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Žemaitkiemio bibliotekos istorija ir dabartis

Vladas Šlaitas portretas.

Pirmoji Žemaitkiemio bibliotekininkė-specialistė Valerija Aleknavičiūtė.

Viešosios bibliotekos ir Žemaitkiemio kaimo padalinio archyvo nuotr.

Sigita ASTIKIENĖ
Vladas Šlaito viešosios bibliotekos Bibliografijos-kraštotyros skyriaus vedėja.

Ramunda MISIŪNIENĖ
Žemaitkiemio kaimo padalinio vyresnioji bibliotekininkė

Šiais metais minime gražų 70 metų Žemaitkiemio bibliotekos jubiliejų. Dar 1950 metais Žemaitkiemio bažnytkaimyje buvo atidarytas klubas-skaitykla, kurio vedėju pradėjo dirbti Alfonsas Žukauskas.

Daugiausia dėmesio jis skyrė sporto renginiams, vaidinimams,

įvairiems vakarams bei panašiai kultūrinei veiklai. Pagrindiniai klubo-skaityklos lankytojai tuo metu buvo mokytojai.

Nėra išlikusių duomenų apie tai, iš kur įsikūrusi biblioteka gavo knygų, kiek jos fonde buvo leidinių. 1952 metais biblioteka atsiskyrė nuo klubo-skaityklos, jai buvo perduota beveik šeši šimtai knygų. Pati biblioteka tuo metu veikė kaip knygų išdavimo punktas, nebuvo nei katalogų, nei kartotekų. Darbuotojai gana dažnai keitėsi, dauguma jų neturėjo reikiamo šiam darbui išsilavinimo.

1956 metais biblioteka perkelta į naujas patalpas, jai skirtas atskiras nedidelis kambarys. Tais metais čia pradėjo dirbti Valerija Aleknavičiūtė, kuri buvo pirmoji specialistė šioje kaimo bibliotekoje. Tuo metu čia lankydavosi 164 skaitytojai, kurių per metus padaugėjo iki 286. Buvo organizuojami įvairūs renginiai, pradėtas ir bibliotekinis darbas – rengiami katalogai bei kartotekos.

V. Aleknavičiūtė bibliotekoje dirbo iki 1963 metų, o vėliau darbuotojai dažnai keitėsi, padirbėdami tik po keletą metų.

Parentant skaitytojams knygas ir organizuojant renginius, reikėjo prisitaikyti prie tuometinės sovietinės santvarkos ir jos reikalavimų, kurių bibliotekos darbuotojams nebuvo lengva laikytis. Čia dažnai lankydavosi įvairios komisijos, kurios tikrino bibliotekos darbą, domėjosi, kaip rengiamos parodos ir kiti renginiai, kaip populiarinamos knygos. Bibliotekoje tuo metu vykdavo daug populiarių konkursų ir apžiūrų, apie jos darbą ne kartą buvo publikuoti straipsniai rajono spaudoje.

Daugiau kaip prieš tris dešimtmečius, 1988-aisiais, bibliotekos duris pravėrė Ramunda Misiūnienė, kuri dirba iki šiol. Jaunajai bibliotekininkei teko sutvarkyti knygų fondus, susipažinti su skaitytojais, išmokti kiekvienam išrinkti norimą knygą, nepamiršti ir renginių. 1992-aisiais metais buvo privatizuoti miestelio kultūros namai, todėl neliko erdvės renginiams. Didesni susibūrimai perkelti į seniūnijos salę. Knygų Ramundos valdose dar padaugėjo, nes buvo prijungtas Žemaitkiemio pagrindinės mokyklos bibliotekos fondas.

Žemaitkiemio miestelis neat-siejamas nuo kraštiečio išeivijos poeto Vladas Šlaito, kuris, daugiau kaip pusšimtį metų praleidęs emigracijoje, ilgėjosi gimtojo krašto, savo eilėse su nostalgija rašė apie Ukmergę, savo gimtąjį Žemaitkiemį, Šventosios upę. Vladas Šlaitas gimė 1920 metais Čeliabinske, Rusijoje, kur būsimojo poeto tėvas, kilęs iš Žemaitkiemio, buvo pasitraukęs per Pirmąjį pasaulinį karą. 1921 m. Šlaitų šeima grįžo į Lietuvą, gyveno Žemaitkiemyje, vėliau Ukmergėje, Daržų gatvėje. Baigęs pradžios mokyklą, 1932 m. įstojo į Ukmergės gimnaziją, kur ir

gimė pirmieji jo eilėraščiai.

Išlaikęs abiturą egzaminus, buvo paskirtas mokytojauti į Būdviečių pradžios mokyklą Tauragės apskrityje. Pasibaigus mokslo metams, V. Šlaitas grįžo į Ukmergę, įsidarbino savivaldybėje raštininku.

Po 1943 m. Vladas Šlaitas pradėjo savo klajones: gyveno Vokietijoje, Škotijoje, Didžiojoje Britanijoje. Poetas mirė 1995 metais Braitone (Pietų Anglija), palaidotas Londono Šv. Patriko kapinėse, lietuvių skyriuje.

Bibliotekoje daug dėmesio skiriama informacijos apie Vladą Šlaitą rinkimui. Gimtojoje poeto sodyboje įrengtas namelis-muziejus, rengiami tradiciniai Vlado Šlaito poezijos skaitymai, ne vieną kartą literatūrinė Vlado Šlaito premija buvo įteikta būtent Žemaitkiemyje. Bibliotekoje yra lankęsi svečių, kurie dar mena poetą ir jo šeimą, dalijosi prisiminimais. Taigi, biblioteka tapo glaudžiai susijusi su Vladu Šlaitu, čia saugomas ir puoselėjamas jo atminimas.

Per 70 bibliotekos gyvavimo metų sukaupta daugybė nuotraukų, pasakojimų, metraščių, kurie liudija įstaigos pokyčius, leidžia pajusti istorinių įvykių įtaką bibliotekos veikloje, atskleidžia čia dirbusių žmonių indėlį į miestelio gyvenimą. Nelengva trumpai aprašyti šitiek dešimtmečių, tačiau keičiantis laikams, skaitytojų poreikiams ir galimybėms, biblioteka išliko jauki ir patraukli, atvira šiandienos iššūkiams, suaugusiųjų ir jaunųjų skaitytojų pamėgta susibūrimų vieta, kur noriai renkasi Žemaitkiemio gyventojai bei miestelio svečiai.

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

